

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 97 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מוריניו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 433

פרשת לך לך

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

משה וגו'. כלומר, מקור הברכה היא כאשר אדם עמל ומתקשר בתורה הנקראת "זאת" (עבודה זרה ב ע"ב), וגם השכינה אשר נקראת "זאת" (זוה"ק ח"א ע"ב רי ע"ב רמח ע"א) שומרת ומגינה עליו. הנה כמה מעלות נשגבות וטובות נצחיות שמורות לגולה למקום תורה ומוסר את נפשו לקנותה.

ולפי זה מובן מדוע ציוה הקב"ה לאברהם אבינו לעזוב את כל מפעלו בחרן, ולמה תלה את קבלת ברכת בעזיבתו את ארצו. רצון ה' היה שאברהם אבינו יגלה למקום תורה וישיג את מעלותיה, וציוהו ללכת לארץ ישראל שהיא מקום קדוש המסוגל ללימוד התורה. וידועים דברי חז"ל על אברהם אבינו ע"ה (בר"ר סא, א, תנחומא ויגש יא) כי אב לא היה לו, רב לא לימדו, אלא שנעשו שתי כליותיו יועצות חכמה והם לימדוהו תורה. ולכך אמר לו ה' לצאת מארצו. כדי להשתלם בתורה ובמצוות במקום תורה דהיינו בארץ ישראל.

והגם שכבר בחרן הגיע אאע"ה להשגות גדולות ופעולות נשגבות בהפצת דבר ה', בכל זאת יש גבול עד כמה יכול ומסוגל האדם להתעלות בארצו ובבית אביו כשהוא קשור למושפחתו וסביבתו שאינם מסכימים איתו בעבודתו ואמונתו, וכדי להגיע לפסגת השלמות בעבודת ה' היה צריך אאע"ה להתנתק מסביבתו ומשפחתו ולגלות למקום תורה.

הוא שאומר רש"י על הפסוק לך לך, להנאתך ולטובתך. כלומר, מההליכה מארצך תהיה לך הנאה וטובה רוחנית מושלמת לך ולכל הנפשות שהכנסת תחת כנפי השכינה, שתגלו למקום תורה וכך תקנו קנינים אמיתיים בתורה, ותגיעו למדרגות שאי אפשר לקנותם בחרן. אז תזכו בברכה האמיתית והשלמה שאינה באה אלא לעמלי התורה"ק ע"י שגולים למקום תורה. ולאן תלך, אל הארץ אשר אראך, אראך מלשון אור, תלך למקום ממנו בוקע אור התורה, בבחינת (ישעיה ג, כ) כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים, ואיורא דארץ ישראל מחכים (בבא בתרא קנח ע"ב).

וע"פ דברינו לעיל שההליכה מארצו היתה בבחינת הוי גולה למקום תורה, יש להוסיף נוסף בדברי רש"י. שהקב"ה אמר לאברהם אבינו לך, דהיינו בבחינת אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו (ויקרא כו, ב), וכפירוש רש"י שם שתהיו עמלים בתורה. ובבחינת הולך מחיל אל חיל בתורה ובעבודת הש"י, ואז תזכה שהכל יהיה לך, שישגי בחינת ונתתי גשמיכם בעיתם וכו'. שעל ידי זה שיעלה לארץ הקודש, יזכה לרשת אותה, ויזכה לבן ולברית ולהשראת השכינה, ולהיות מרכבה להקב"ה.

וכמו שכבר ביארנו שבכח העמידה בנסינות של אברהם אבינו ע"ה בזה כבש את הדרך לבניו ולכל הדורות אחריו שנוכל ביתר קלות לעמוד בקשיים העומדים בדרך עבודתינו, וגם בנסינו זה נטע בנו את העוץ והגבורה לגלות למקום תורה כדי להרבות חכמה, ונשיג את הברכה האמיתית שבתורה הקדושה.

הוי גולה למקום תורה

ויאמרו ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך (יב, א)

הנסינו של "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" היה הנסיון הראשון בו נתנסה אברהם אבינו ועמד בו. ויש להבין במהות נסיון זה ותכליתו. הנה ידוע שמטרת הנסינות לצדיקים הם כדי להעלותם לדרגה גבוהה יותר, בבחינת נתתה ליראיך נס להתנוסס (תהלים ס, ו). והרי אברהם אבינו פעל גדולות ונצורות בשבתו בחרן, כמאמר חז"ל (בר"ר פד, ד. במ"ד יד, יא) אברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים, הכניס רבים תחת כנפי השכינה ולימד אותם דעה את ה'. ואם כן לאיזו תכלית השי"ת קוטע את עבודתו הרוחנית שעשה ופעל בחרן שם התגדל והתעלה, ומצוהו ללכת ארצה כנען.

עוד יש לשאול. הנה הקב"ה מבטיח לאברהם אבינו שאחר שיגלה וילך מארצו, אזי יעשהו לגוי גדול, יברכו ויגדלו את שמו. וצריך ביאור, אם רצון השי"ת לברך את אברהם ולגדלו, מדוע תלה את הברכות בעזיבת ארצו, למה לא יעשהו הקב"ה לאברהם אבינו לגוי גדול בארצו ומולדתו, ויקיים בו את כל הברכות וההבטחות בחרן. ובלי קשר לברכות יצוהו ללכת ארצה כנען, ובודאי שימלא את רצון ה', דאברהם אבינו לא היה צריך תמריץ ועידוד לקיים את דבר ה'.

ונראה בביאור הענין. הן ידוע מאמרם ז"ל (אבות ד, יח) הוי גולה למקום תורה. אדם החפץ לזכות לכתרה של תורה, עליו לגלות למקום תורה למקום חכמים וסופרים וללמוד תורה בחברתם.

עוד תועלת גדולה ועצומה תבוא לגולה למקום תורה דהנה אמרו חז"ל (ברכות סג ע"ב, שבת פג ע"ב) אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. וידוע שהגלות מכפרת על עונש מיתה (ראה סנהדרין לו ע"ב), שקושי ויסורי הגלות שקולים הם כמיתה. הרי שהגולה למקום תורה וממית את עצמו על התורה לזומדה ולקנותה, מובטח הוא שתורתו תתקיים בו ויקנה בה קנין אמיתי ונצחי. ועוד שגלות זו היא לו כפרת עוונות, שאם נגזרה עליו מיתה ח"ו, כי אז הגלות מכפרת על המיתה, וקונה לעצמו חיי עולם הבא, שהתורה היא עץ חיים למחזיקים בה (משלי ג, ח), ומשפיעה שפע חיים לעוסקים בה (ברכות לב ע"ב, תענית ז ע"א). ועוד שהגולה למקום תורה הוא נותן ערך וחשיבות לתורה, והתורה גומלת לו במידה טובה ומגדלתו ומרוממתו על כל המועשים (אבות ו, א), וזוכה הוא להרגיש הנאה רבה וטובה מעמלו בתורה בעולם הזה.

והעוסק בתורה, אוכל את פירותיה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא (פאה א, א), ורואה ברכה בעמלו ובלימודו, כמו שנאמר (דברים לג, א) וזאת הברכה אשר ברך

פרשת לך לך, י' חשוון תשס"ט

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
16:09	16:24	16:27	הדלקת נרות
17:21	17:23	17:24	מוצאי שבת
18:01	17:58	17:58	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

יא - רחל אמנו ע"ה	טז - רבי אליעזר מנחם
יא - בנימין בן יעקב אבינו ע"ה	מזן שך
טז - כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א (הקטן)	יז - ר' בנימין זאב חשין

"והאמין בה' ויחשבה לו צדקה"

לחדרו של הצדיק רבי שלום רוקח מבעלו זצ"ל, נכנס פעם יהודי כפרי פשוט, שביקש להתברך מפיו של הצדיק שנודע כאיש א-להים קדוש שברכותיו אינן שבות ריקם.

מבט רחום וחנון לבשו עיניו של הצדיק, החודרות כליות ולב, והוא שאל: "ומה בדבר שבת? האם אתה שומר על קדושתה, או שמא, חלילה... השפיל הכפרי את עיניו במבוכה. ולבסוף נאלץ להודות בפה מלא כי לדאבונו אין הוא שומר שבת.

ביקש הרבי להעמידו על קדושת השבת ועל חומרת חילולה. ציטט באוזניו מפסוקי התורה ומדברי חז"ל בעניין, וביקשו בכל לשון לתקן את דרכיו בכל הקשור למצווה יסודית וחשובה זו.

נכנסו הדברים ללב הכפרי. "הריני מתחייב בזאת לרבנו, כי מהיום והלאה אהיה זהיר בכבוד השבת ולא אחלנה", הכריז בהתרגשות. למשמע הדברים אורו עיני הצדיק. אלא שכמעט באותה נשימה הוסיף הכפרי ואמר: "אבל, רבי! בימות הקציר, שאז המלאכה בשדה מרובה, אנוס אני לעבוד גם ביום השבת, ואני מקווה כי הרבי ימחל לי על כך".

חיוך מריר נמתח על שפתי הרבי. לאחר הרהור קצר, שבו נראה היה כבורר את מילותיו, פתח הרבי ואמר:

ראשית, עליך לדעת כי לא אני 'בעל-הבית' על השבת, אלא הקב"ה, נותן התורה ומצווה המצוות בכבודו ובעצמו. לא אני הוא שצריך למחול לך, אלא הוא. לעניות דעתי אין שום סיכוי שהוא יסכים למחול לך על פגיעה כלשהי בקדושת השבת.

והמשיך הרבי: ובאשר לדברך על תקופת הקציר - אספר לך סיפור. מעשה באחד הפריצים, שערך משתה גדול לחבריו הפריצים מכל הסביבה. לאחר ששתו הפריצים לשוכרה, נתקיים בהם 'נכנס יין יצא סוד', והם החלו לספר, איש-איש בתורו, שבחיהו היהודי 'שלהם'.

נענה הפריץ המארח ואמר: "היהודי שלי, אין דומה לו ביושר ובנאמנות. כבר ניסיתו בעבר בכמה ניסיונות, ובכולם עמד בכבוד מעורר השתאות. מובטחני בו כי לעולם לא ימרה את פי, ולא יהיה דבר שאבקש ממנו ולא יעשה".

"ואפילו" - הפסיקו אחד הפריצים - "אפילו אם תבקש ממנו להמיר את דתו?"!

"כן", השיב המארח בביטחון מוחלט, "מובטחני שגם בכך ימלא את רצוני".

מיד שלח הפריץ לקרוא ליהודי 'שלו'. היהודי המסכן, שהובהל במפתיע

למסיבת ההוללים הגדולה והועמד לפני מעסיקו וחבר מרעיו, נבון מעצם המעמד.

"האם אתה נאמן לי?" שאל הפריץ.

"בהחלט!" השיב היהודי, תמה על עצם השאלה.

"האם תעשה ככל שאבקש ממך?" הוסיף הפריץ לפרוש את המלכות לרגלי היהודי, בעוד חבריו מביטים בהם בשעשוע.

"בכל ליבי ובכל נפשי מוכן אני ללכת אפילו באש ובמים בעבור אדוני הפריץ". להצהרת נאמנות חזקה יותר לא היה אפשר לצפות.

נתן בו הפריץ מבט חד ואמר: "אם-כן, רוצה אני כי תמיר את דתך".

חיורון עז כיסה את פני היהודי וכל גופו החל לרעוד. גם בחלומותיו השחורים ביותר לא ציפה לבקשה מהסוג הזה. הוא ניסה לומר משהו, אבל לשונו כמו דבקה לחיכו. נתן בו הפריץ מבט תקיף, כנושה התובע את פירעון שטר החוב שבידו. "אל תהסס ואל תחזור בך מהבטחתך לעשות ככל שאבקש ממך. בתוך יממה עליך להמיר את דתך".

היהודי האומלל הנהן בראשו לאות הסכמה ויצא חפוי-ראש מהמסיבה. נאמן לבקשת הפריץ ומחוייב למילתו שלו, המיר כבר למחרת היום את דתו. קרנו של הפריץ - שזכה ביהודי נאמן כל-כך - עלתה בעיני חבריו.

חלף זמן-מה. יום אחד הזמין אליו הפריץ את היהודי המומר ואמר לו: "לאחר שמילאת את בקשתי והוכחת את נאמנותך לי, ללא סייג, הריני מרשה לך לשוב לאמונתך הקודמת. בטוח אני כי על אף נכונותך להשביע את רצוני, עדיין ליבך נוקף על הצעד הקיצוני שעשית. לך לביתך ובשר למשפחתך כי רשאים אתם לחזור לחיק יהדותכם".

שמח היהודי שמחה גדולה, ואץ רץ לביתו לבשר לאשתו ולילדיו את הבשורה הטובה. לנוכח התפרצותו הפתאומית הביתה נבהלה האישה. "מה לך! יצאת מדעתך?" קראה לעברו בחרדה. סיפר לה בעלה כי הפריץ פטר אותם מעונשה של המרת הדת הכפויה, וכי מעתה רשאים הם לשוב לחיק יהדותם. הביטה בו האישה בפנים עגומות, שהסגירו מיד כי אין היא שותפה לשמחתו של בעלה.

כעבור רגע פרצה מליבה אנחת שוברת-לב. 'אוי ואבוי...', גנחה. 'איך יכול היה הפריץ לעשות לנו כך, ולהפתיע אותנו בהצעתו כמה שבועות לפני חג-הפסח... איך נעמוד בהוצאות הרבות המשחרות לפתחנו. מהיכן נשיג כסף לקניית מצות ויין וכלים כשרים לפסח... רוץ אל הפריץ ובקש ממנו ארכה עד לאחר הפסח".

סיים הרבי את סיפורו והישיר מבט אל הכפרי: "חילול שבת בפרהסיא, כמוהו כהמרת הדת. אתה רוצה, ככל הנראה, ללכת בדרכיה של אותה אישה פתיה, ומבקש להיות יהודי לפני עונת הקציר ולאחריה, אך בתקופת הקציר עצמה להוסיף להיות גוי..."

את סיפורו של הרבי, כמו את לקחו, הצליח אפילו הכפרי הפשוט והבורר להבין. לאחר התחבטות פנימית קצרה בינו לבין יצרו הבטיח לרבי לשמור את השבת כל ימי השנה כולה.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

ולא יוציא שקר מפיו

לענין מה להשיב, אם שואלו, "מה דיבר פלוני אודותי"? אם יש לו עצה להשיבו, באופן שלא יהיה שקר גמור וגם לא יהיה רכילות, ישיבהו באופן זה, ולא יוציא שקר מפיו. ואם הוא מבין, שחברו לא יקבל זה לתשובה, מותר לומר שקר גמור מפני השלום, אבל לא ישבע, חס ושלום, לשקר בשביל זה. (חפץ חיים)

1. היכן בנה אברהם מזבה, ובעבור מה בנאו?
2. מהיכן דרשו חז"ל שאברהם הטמין את שרה בתיה?

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

**"וימת תרח בחרן
ויאמר ד' אל אברם
לך לך".**

והקשה רש"י: מה
טעם הקדים מיתתו של
תרח, הרי בשעה שירד
אברהם למצרים עדיין היה
תרח קיים!?

ואמרת: לפרש, שהרי אין אדם יכול לזכות לדברי תורה, אלא
אם כן הוא מוסר נפשו עליה. וכענין שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות
סג, ב) "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה".
וכיצד יכול אדם להמית עצמו על דברי תורה בעולם הזה? על ידי
שהוא משכיח את כל דברי העולם הזה. ובשעה שאביו ואמו אינם
מניחים לו לעסוק בתורה הוא צריך לשכוח מהם ולעסוק בתורה,

אין התורה מתקיימת אלא במי שפורש עצמו מן העולם הזה

אף על פי שהוא דבר קשה לאדם לפרוש מאביו ואמו, מכל מקום
כיון שהוא ממית עצמו עליה מובטח לו שתורתו מתקיימת בידו.
מכיון שראה אברהם אבינו ע"ה, שתרח אביו עובד עבודה זרה
ואין סיפק בידו לעסוק בתורה, מיד פירש הימנו והיה דומה בעיניו
כאילו תרח אביו מת ואינו מיצר לו על הדבר. ומה טעם עשה כך?
כדי שיהא סיפק בידו לעבוד את המקום ולא להיות נוטה אחר
עבודת גלולים שהיה אביו עושה ומוכרם.

כיון שעקר מחרן ודומה היה עליו כאילו אביו מת, מיד נגלה אליו
המקום ואמר לו "לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" ודרשו
חכמים (ב"ר לט, א) לפי שהיה אביו אברהם אומר: "תאמר
שהעולם הזה בלא מנהיג"?! הציץ עליו הקב"ה ואמר לו: "אני הוא
בעל העולם", ע"כ.

ולא נגלה לו המקום עד עכשיו, בשעה שהיה שרוי אצל אביו בחרן
סמוך לעבודה זרה, ומכיון שפירש ממנו - מיד נגלה אליו המקום
ברוך הוא.

מן המעיין

במי שמתרצה בו
קודם. והוא אומר:
ברוך אברם לא-ל-
עליון - שהוא הכשיר
עצמו להיות עבד לא-
ל עליון, ולזה ברוך הוא
א-ל עליון אשר מגן
צריך בידך. ודרך זה
לא יוצדק אלא במבורך
קודם".

"והאמין בה' ויחשבה לו צדקה" (טו.ו)

עד היכן מגיעה מידת אמונה ובטחון?

במסכת מגילה (דף י"ח) מסופר, כי לא ידעו חכמים מה פירוש
הפסוק "השלך על ה' יהבך", עד שסיפר רבה בר בר חנה שהלך
פעם במדבר וצוררו על כתפו, משא כבד, ופגע בו ערבי ואמר לו:
זרוק יהבך על גבי הגמל שלי. ואז הבינו.

ביאר את הדברים, רבי אהרן-יוסף לוריא בעל "עבודת פנים":

חכמים הסתפקו בפירוש הדברים, אם יש צורך להישען על ה'
אך גם "לסייע" לו כביכול בנשיאת המשא, או שאפשר להשליך
המשא כולו עליו - עד שלמדו ממעשה הערבי, שאמר לו להשליך
המשא כולו על גבי הגמל, מכאן שאין צורך כלל "לסייע" כי אם
לבטוח בלבד בחסדי ה'.

"ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך" (טז,ה)

לפירושו של רש"י: "חמסי" - מלשון חמס. הטעים מרן הגאון רבי
אלעזר מנחם מן שך זצ"ל: כשם שיש חמס של ממוון, כך יש חמס
של מניעת הטוב. שרה היתה בטוחה בתפילת אברהם שתתקבל, כי
"צדיק גוזר והקב"ה מקיים", לפיכך תלתה עקרותה באשמתו, שלא
התפלל די עבודה. "חמסי עליך", היינו, שמנעת ממני הטובה בזה
שלא התפללת, ומי שהוא מונע טוב מזולתו כבר נקרא חומס.

"לך מארצך וממולדתך" (יב.א)

אם הקב"ה בעצמו מבטיח לאברהם שלא יפסיד בהליכתו,
שתהא להנאתו ולטובתו, מה נסיון אם כן יש בהליכה
שכזאת?

משיב על כך רבי פנחס הורביץ בעל ה"הפלאה", שהרי להלן נאמר
"וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'". כלומר: אברהם לא הלך כדי
להפיק הנאתו וטובתו, אלא אך ורק לקיים מצות ה'. ובזאת נבחן
ונתנסה: לאחר שכבר הוא יודע כי מתן שכר של הליכה זו בצידה,
האם ילך לארץ-כנען בכדי לקבל את השכר, או גם עכשיו לא
ישית לב להנאתו האישית וישם לדרך פעמיו מתוך כונה טהורה
וצרופה, רק לקיים מצות הבורא.

"ויאמר ה' אל אברם" (יב.א)

המשילו משל במדרש: משל לאחד שראה בירה דולקת, אמר:
תאמר שהבירה הזו בלי מנהיג; הציץ עליו בעל הבירה ואמר לו:
אני הוא בעל הבירה - כך אברהם!

וכן בכל ימי תהפוכות עולם, הזמנים של הסתר-פנים ליחיד או
לרבים - אומר בעל "נתיבות שלום". לעיניים הבשריות אמנם
נדמה כי העולם הפקר, הבירה דולקת ללא מנהיג, אך למבקשי
ה' הריהו נראה מציץ מבין החרכים ומודיע להם: אני הוא בעל
הבירה!

"ויברכהו ויאמר ברוך אברם לא-ל עליון". (יד.ט)

פירש הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א, בהקדם דברי המדרש
שמלכי צדק נענש על אשר איחר ברכת ה', והקדים ברכת
אברהם, וניטלה ממנו הכהונה.

"ואפשר שהטעם שם הוא, שלקח סדר המעשה כי אברהם הוא
מעצמו הכיר בוראו והשתדל באמונתו יתברך, ואליו יאות הברכה,
ואחר כך ברך לה' שנתרצה בו".

"וכן ראוי לעשות. וללמד הוא בא שאין הקב"ה מתרצה אלא

השבוע, ביום חמישי בשבת קודש הבעל"ט, יחול יום ההילולא של כ"ק מרן הצדיק המלוב"ן, זרע קודש צור מחצבתו, ה"ה רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. אשר מסכת חייו היתה כולה קדש קדשים, להקדוש ברוך הוא ולתורתו.

ימיו של הצדיק אשר שמו נודע בשערים כאיש א-להים קדוש, היו עמוסות וגדושות בעשייה למען הכל ולמען הפרט, שיעורי תורה, זיכוי הרבים ומעשי צדקה וחסד לכל דורש ולכל נצרך. היה עמוד התורה והחסד בדורו, ולא בכדי זכה שתפילותיו לא שבו ריקים ובכרתיו עשו פרי, בחייו וגם לאחר פטירתו.

הנה סיפור נפלא ונורא, שאותו סיפר מר גד בוסקילה למו"ר רבי דוד חניניה פינטו שליט"א: כשנסעתי לשדה התעופה בפריז כדי לטוס למרוקו, נהג המוניתי היה יהודי מאלג'יריה. במהלך הנסיעה פנה אלי הנהג, ושאל אותי: "אתה מכיר את הצדיק רבי חיים פינטו?" השבתי לו בחיוב: "בודאי! מי אינו מכיר אותו? בוודאי שמעתי על גדולתו, ניסיו ונפלאותיו".

אם כן - אמר לי הנהג - בוא ואספר לך סיפור נורא, נס שהתרחש בזכות הצדיק, שאירע איתי לפני כעשרים שנה.

"פעם אחת, חזרתי לביתי לאחר יום עבודה עמוס כנהג מוניתי. כשנכנסתי לבית הרגשתי כבאב ראש חזק, כאב בלתי מוסבר. ניגשתי לאשתי ואמרתי לה: אינני יכול לאכול, אני חייב לנוח". "באמצע הלילה התעוררתי משנת, והרגשתי שאני לא מסוגל לראות, על אף שעיני היו פתוחות. ראייתי ניטלה ממני ואני ממש עיוור. הערתי את אשתי בקול זעקה, והיא מיד הזעיקה אמבולנס כדי לקחת אותי לבית חולים".

"בבית החולים, עברתי כל אותו יום סדרת בדיקות מקיפות, בדיקות שונות ומשונות בכל חלקי גופי. הרופאים לא הצליחו למצוא מה בדיקת קרה לי".

שבועיים קודם המקרה המוזעזע הזה, הוזמן הנהג, שהוא ממוצא מרוקאי על ידי שכניו לבית הכנסת, להילולת הצדיק רבי חיים זיע"א. על אף שהוא לא היה שומר תורה ומצוות, אינו אוכל כשר ואינו שומר שבת, הוא הסכים בחפץ לב להגיע להילולא.

בהילולא, היתה זו הפעם הראשונה בחייו ששמע על הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ובכלל היתה זו פעם ראשונה בחייו שזכה להכנס לבית הכנסת...

הנהג התרשם מאד מהסיפורים ומהניסים ששמע בזכותו של הצדיק, ואף נדהם מהאמונה הגדולה של כל הנוכחים ששרו ושמוחו לכבוד הצדיק, וקנו נרות לעילוי נשמת הצדיק מתוך התלהבות גדולה.

והנה באותו ערב, בשכבו על מיטתו בבית החולים ללא יכולת לראות מהמתרחש סביבו, הוא נרדם מרוב עייפות. ובחלומו הוא נזכר באותו ערב של הילולת הצדיק, שהתקיימה לפני כשבועיים בה הוא היה נוכח. המראות ששבו אליו גרמו לו לעונג רוחני שמתוכו הוא קרא לצדיק רבי חיים פינטו זיע"א שישוע אותנו מצרתו, וירפא את מאור עיניו.

משאלת לבו התגשמה. אותו יהודי זכה שרבי חיים זיע"א נגלה אליו בחלום. כשהבחין בו בחלום ביקש מהצדיק שירפא אותו, ובאותו מעמד הוסיף ונדר נדר כי אם יתרפא, הוא יסע להשתטח על קברו, ובנוסף לכך קיבל על עצמו לשמור שבת כהלכתה.

עם בוקר כשהתעורר משנתו, נזכר בחלום, בתקווה ובהבטחה שקיבל על עצמו, ומתוך אמונה חזקה שפיעמה בו לאחר שראה את הצדיק בחלומו, ננסח בו כוחות אדירים ומחודשים של תקווה.

לבנתיים, החליטו הרופאים להשאיר אותו למעקב בבית החולים למספר ימים, כדי לראות כיצד מתפתחים העיניים, ולאחר מכן תיערך ישיבת צוות רופאים בכירי שיחליטו אם לנתח אותו או לאו.

יומיים לאחר מכן, בעת שנתו בלילה, הוא שוב רואה בחלומו את רבי חיים פינטו זיע"א כשהוא בהדרת פנים נאה. רבי חיים זיע"א בא אליו לעודד אותו, ובישר לו שהוא יקום ממזית חוליו ובתנאי שישמור את הבטחתו - שמירת השבת.

ברכת הצדיק התגשמה במלואה:

לאחר יום אחד בלבד, הוא חש בכאבי ראש חזקים, וכתוצאה מכך החלה ראייתו לשוב אליו אט אט כבתחילה.

מאז אותו יום בו נכנס האיש לבית החולים ועד אותו יום בו השתחרר, חלפו רק עשרה ימים. הוא נכנס לבית חולים כשהוא עיוור לגמרי, ויצא מבית החולים עם רשאייתו הטבעית, בבריאות איתנה מבלי שום עזרה וטיפול רפואי.

שמחה גדולה הציפה את כולו, כאשר הוא שוחרר מבית החולים ושב לביתו ולמשפחתו ואף לעבודתו הסדירה כנהג מוניתי.

הכל הלב כמותוכו, למעט דבר אחד שלא התממש: הבטחתו לצדיק שיקפיד על שמירת שבת, לא קוימה.

כך חלפו להם שבועיים ימים. הדבר ארע בליל שבת קודש, לאחר שהטיב את לבו בארוחה דשינה, נגלה אליו רבי חיים זיע"א בחלומו בהדרת פנים, ואמר לו בתקיפות:

"דע לך, כי אם לא תקיים את הבטחתך ולא תשמור שבת, הרי שהמחלה שממנה ניצלת - תחזור אליך שוב!".

הפחד והבהלה שאחזו בו כתוצאה מאזהרת הצדיק, לא נתנו לו מנוח, הוא העיר את אשתו וסיפר לה את דבר החלום. ברוב תמימותה ומדאגתה לשלום בעלה, כביכול היא הרגיעה

ואתו ואמרה לו; "אל תדאג, זה היה רק חלום ותו לא".

כשנרדם בשנית נתגלה אליו רבי חיים פינטו זיע"א ואמר לו: "תדע לך, כי גם התנאי הראשון (שבו בישר לו שהוא יתרפא) היה בחלום, ואם הוא התקיים, הרי שגם דברי אלו יתקיימו".

כעת, לא היה הנהג מסוגל לנוח בשלום על משכבו, הוא התחפך מצד אל צד מהורהר תוך כדי שהוא מבטיח לעצמו, כי כבר ביום שני הוא יקה כרטיס נסיעה למרוקו.

יום שלישי. מרוקו. הנהג מחפש את קברו של רבי חיים פינטו זיע"א, בדרך הוא נכנס למסעדה מקומית כדי לסעוד ולצבור כח. כשכנס למסעדה, הוא מבחין שהמקום אינו אסתטי ואינו נקי כלל, ומיד שב על עקבותיו וחייש מסעדה אחרת.

במסעדה השנייה, ניגש אליו בעל המסעדה, ובצרפתית צחה שאלו; "מה מעשיך כאן?"

"אני הגעתי לכאן הבוקר מצרפת, כדי להשתטח על קברו של הצדיק רבי חיים פינטו, ואני מחפש את קברו של רבי חיים פינטו", השיב.

"אתה באמת מחפש את קברו של הצדיק? התפלל בעל המסעדה, אני אקח אותך בעצמי לשם, כיון שאני אחד מהיהודים המעטים שעוד נותרו בעיר זו".

להצעה נדיבה זו הוא לא יכל להתנגד, גם לא להצעה הבאה שהיתה בפיו של המארח - בעל המסעדה:

"למזון המוגש כאן במסעדה, אין הכשר. על כן אני אגיש לך תה ועוגה בלבד".

בסופו של דבר כשהגיע לקברו של רבי חיים זיע"א, בכה והתייפח ארוכות מרוב התרגשות. אחר כך הדליק נרות לכבודו של הצדיק שהטיב עמו, וכשחש בהקלה כמו אבן כבדה נגולה מעל לבו. לאחר שקיים את הבטחתו לעלות לקברו של הצדיק, יצא בלוויית בעל מסעדה לתחנת האוטובוס, משם שב לפריז.

מאותו יום ואילך ועד היום, מחזיק הנהג בהבטחתו לשמור שבת, לאכול רק מאכלות כשרות, לשמור מצוות, ואף גם אשתו החלה לשמור על דיני טהרת המשפחה. ילדיו נכנסו למסגרת הלימודים שבבית הספר היהודי, כך גם בנותיו הצנועות לומדות במוסדות תורה. בנו הבחור לומד בישיבה באקסלברן, כך שכל מהלך חייו הפך לשמירת תורה ומצוות על כל המשתמע מכך.

רואים אנו אפוא את כוחו של הצדיק, שסייע לרפואת יהודי אחד, כדי שכל משפחתו ישובו בתשובה שלימה ליהדות.

לא האמין ל"מראה עיניו"

סיפור כעין זה סיפר מר יהודה פחימה מפריז. כאשר הלה שב מארץ ישראל לצרפת, הוא נסע משדה התעופה לביתו עם נהג מוניתי. בדרך, בין יתר הדברים שדברו שאלו הנהג, האם ביקר בארץ בקברי צדיקים? ויהודה משיב: כן, הייתי גם באשדוד בקברו של הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

כששמע הנהג את השם "פינטו", הוא נתר ממקומו ואמר ליהודה:

"אני רוצה שתשמע את הנס הגדול שקרה לי, בזכות רבי חיים פינטו.

וכך סיפר לו הנהג על העיוורון שלקה בו באופן פתאומי. הדברים הגיעו לידי כך שלא היה לו שלום בית, ואשתו רצתה להתגרש ממנו. גם פרנסתו כנהג מוניתי ניטלה ממנו, שהרי הוא לא עבד, ולכן לקחו לו את מספר המוניתי. הרופאים לא ידעו מה קרה, ואמרו לו; אולי העיוורון ייעלם כמו שהוא הגיע. אך לשווא.

חלפו שנים אחדות, עד לאותו יום שבו הוא עבר ליד בית כנסת עם מקל העיוורים שלו. שם קרא לו יהודי ממוצא טוניסאי, וביקש ממנו להכנס ולהתפלל עמום תפילת שחרית.

לאחר התפילה, ניגש אליו אותו יהודי, והחל להסביר לו את קדושתו הגדולה של רבי חיים פינטו זיע"א, בתוך השיחה הוא אמר לו; "יש לי עצה טובה עבורך. תדליק נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו, אולי בזכותו הגדולה תושוע ומאור עיניך ישוב אליך".

הדברים שיצאו מלב אוהב, פעלו את שלהם. בהגיעו לביתו הדליק הנהג נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים ובפיו תפילה לרפואתו והשבת מאור עיניו. אשתו שהבחינה במעשיו, צחקת עליו ולעגה לו.

באותו לילה נגלה אליו רבי חיים פינטו זיע"א בחלומו, ואמר לו:

"הנה הדלקת נר עבורי. בשל כך אני מבטיח לך, כי כבר מחר בבוקר מאור עיניך יחזור לך ותראה כאחד האדם. ולא עוד, גם הפרנסה תחזור אליך, ויחזירו לך את מספר המוניתי. אולם כל זאת בתנאי שתשמור שבת, תניח תפילין, וכשרות ועל טהרת המשפחה ותקיים מצוות. אם לא תקיים את התנאי, תחזור שוב לחוליך ותהיה עיוור!"

עם בוקר התעורר האיש משנתו, ולא האמין ל"מראה עיניו", הוא שפשף את עיניו בהשתוממות וחלומו התגשם: הוא אכן רואה. הוא העיר מיד את אשתו ואמר לה: "אני רואה! אשתו לא האמינה לו, אך המציאות הוכיחה לה כי בעלה רואה כאחד האדם.

עקב הנהג הגדול, החלה האיש לקיים את התנאי שבזכותו מאור עיניו שב אליו, לשמור תורה ומצוות לכל פרטיו ודקדוקיו. אולם, כעבור מספר ימים, אחד מבני משפחתו לעג לו על שהפך לחרדי...

דברי ההבל והלעג, פעלו את פעולתם, וקיררו אותו ביראת שמים, וכתוצאה מכך הוא החל החל לזנוח את עיקרי הדת, ושוב לא עמד כחומה בצורה בקיום התנאי שקיבל על עצמו בחלום.

לילה אחד נגלה אליו רבי חיים פינטו זיע"א בחלומו, ואמר לו:

"דע לך! כי מן משמים החזירו לך את הראייה, בתנאי שתשמור תורה ומצוות. אבל אם אתה חושב כי כל זה הוא מקרה, תחזור אפוא למה שהיית בעבר - עיוור".

הנהג סיים את סיפורו, ואמר ליהודה פחימה: "לאחר החלום השני, שוב אינני מתעצל בשמירת התורה והמצוות. כיום אני יהודי חרדי בכל המובנים!"

יהודה שמע את הסיפור בקשב רב, ובקול נרגש סיפר לנהג "בדיוק כעת אני בדרכי כעת לפגוש את נכדו של רבי חיים פינטו זיע"א - רבי דוד שליט"א."

"אם כן - ביקש נהג המוניתי מיהודה - אנא, תספר לרב את כל הסיפור הזה, ותאמר לו כי אכן רואים אנו מכת את הנהאמר: "צדיקים במיתתן קרוין חיים". גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן".